

ennél a pulpitusnál, ti pedig előttem ültök ezen a konferencián.

Legyetek erősek! Akkor is éljetez hithűen az evangélium szerint, amikor mások körülöttetek egyáltalán nem az evangélium szerint élnek! Védjétek meg hitelveiteket udvariasan és szeretettel, de védjétek meg őket! Sugalmazott hangok hosszú sora – beleértve azokat is, akiket ezen a konferencián hallotok majd, valamint azt a hangot, amelyet az imént hallottatok Thomas S. Monson elnök személyében – mutatja számotokra az utat a keresztyén tanítványság ösvénye felé. Egyenes és keskeny ösvény ez, helyenként meglehetősen kicsiny mozgástérrel, mégis végig lehet menni rajta vidáman és sikeresen, „Krisztusba vetett állhatatossággal... , tökéletesen ragyogó reménységgel, és Isten és minden ember szeretetével”¹⁹. Miközben bátran követitek ezt az utat, aközben megingathatatlan hitet kovácsoltok, biztonságra letek az ostromló, gonosz szelek elől, sőt a forgószelek hordaléka elől is, és érzitek majd Megváltónk sziklaszilárd erejét, amelyre ha elkötelezett tanítványságokat építitek, *nem* bukhattok el.²⁰ Jézus Krisztus szent nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Jákób 1:8.
2. 1 Nefi 19:9.
3. 1 Korinthusbeliek 12:31; Ether 12:11.
4. Zsidók 11:32–38.
5. Máté 23:37–38.
6. 2 Mózes 3:8.
7. Lásd 2 Mózes 20:3–17.
8. 2 Krónika 18:7.
9. Móziás 13:4.
10. Ésaías 30:9–11.
11. Lásd Henry Fairlie, *The Seven Deadly Sins Today* (1978), 15–16.
12. Lásd Máté 5:29–30.
13. Máté 10:34.
14. Márk 5:17.
15. Lásd Máté 9:34.
16. János 15:12.
17. János 14:15.
18. Máté 5:19; kiemelés hozzáadva.
19. 2 Nefi 31:20.
20. Lásd Hélamán 5:12.

Ronald A. Rasband elder
a Hetvenek Elnökségének tagja

A tanítványság örömteli terhe

A vezetőink támogatása kiváltság; azzal a személyes felelősséggel jár, hogy osztozzunk a terheiken, és az Úr tanítványai legyünk.

Tavaly május 20-án egy gigantikus erejű tornádó söpört végig az Amerika szívében elterülő Oklahoma City környékén, mindent letarolva egy több mint 1,5 km széles és 27 km hosszú sávban. A pusztító tornádóból keletkező vihar gyökerestül felforgatta a tájat, és az útjába kerülő emberek életét is.

Egy héttel a masszív forgószél pusztítása után megbíztak, hogy látogassak el erre a területre, ahol a vihar a letarolt és feldúlt környéken szanaszét szórta az emberek házait és holmiját.

Indulás előtt beszéltem szeretett prófétánkkal, Thomas S. Monson elnökkel, aki szeret ilyen küldetéseket végezni az Úrért. A hivatala és a jósága iránti tiszteletből megkérdeztem: „Mit szeretnél, mit tegyek? Mit mondjak?”

Gyengéden megfogta a kezem, ahogy azt minden egyes áldozattal és segítővel tette volna, ha ő maga ott lett volna a pusztítás helyszínén, és így szólt:

„Először is, mondd meg nekik, hogy szeretem őket.

Azután mondd el nekik, hogy imádkozom értük.

Harmadszor, kérlek, mondj köszönetet azoknak, akik ott segítenek.”

A Hetvenek Elnöksége tagjaként éreztem a vállamon az Úr Mózeshez intézett szavainak súlyát:

„Gyűjts egybe nékem hetven férfit Izrael vénei közül, a kikről tudod, hogy vénei a népnek és annak előljárói...”

Akkor alá szállok, és szólok ott veled, és elszakasztok abból a lélekből, a mely te benned van, és teszem ő beléjük, hogy viseljék te veled a népnek terhét, és ne viseljed te magad.”¹

E szavak az ősi időkből valók, ám az Úr útjai nem változtak.

Az egyházban az Úr jelenleg 317 hetvenest hívott el, akik 8 kvórumban szolgálnak, hogy segítsenek a tizenkét apostolnak viselni a terhet, melyet az Első Elnökségre helyeztek. A lelkem mélyéig hatol ennek a felelősségnek az örömteli érzése, ahogy a Fivéreimnek is. Azonban nem mi vagyunk az egyedüliek, akik ebben a dicsőséges munkában segítenek. Az egyház tagjaként világszerte mindannyiunknak csodás lehetőségünk van arra, hogy megáldjuk mások életét.

Szeretett prófétánktól megtanultam, hogy mire van szükségük a vihar sújtotta embereknek: szeretetre, imákra

és a segítő kezek megbecsülésére.

Ma délután mindannyian felemeljük majd jobb kezünket derékszögbe, hogy támogassuk az Első Elnökséget és a Tizenkét Apostol Kvórumát mint Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza prófétáit, látnokait és kinyilatkoztatóit. Ez nem csupán formalitás, és nem csak azoknak tartogatjuk, akiket általános szolgálatra hívtak el. A vezetőink támogatása kiváltság; azzal a személyes felelősséggel jár, hogy osztozzunk a terheiken, és az Úr Jézus Krisztus tanítványai legyünk.

Monson elnök ezt mondta:

„Testvérek, körülvesznek bennünket olyanok, akiknek szükségük van a figyelmünkre, biztatásunkra, támogatásunkra, vigasztalásunkra és kedvességünkre – legyenek akár családtagok, barátok, ismerősök vagy idegenek. Mi testesítjük meg az Úr [kezeit] itt a földön, és ezért az a feladatunk, hogy szolgáljuk és felemeljük az Ő gyermekeit. Ő számít ránk. [...]”

»[A] mennyiben megcselekedtetek egygyel ez[ek] közül, én velem cselekedtetek meg.« [Máté 25:40].²

Vajon szeretettel reagálunk-e majd, amikor előttünk a lehetőség, hogy meglátogassunk vagy felhívjunk valakit, írjunk neki, illetve vele töltjük a napot, ha erre van szüksége? Vagy olyanok

leszünk, mint az az ifjú, aki azt valotta, hogy Isten összes parancsolatát követte:

„Mindezeket megtartottam ifjúságotomtól fogva; mi fogyatkozás van még bennem?”

Monda néki Jézus: Ha tökéletes akarsz lenni, eredj, add el vagyonodat, és oszd ki a szegényeknek; és kincsed lesz mennyben; és jer és kövess engem.³

Az ifjút magasabb, az Úr oldalán végzendő szolgálatra hívták, hogy Isten királyságának munkáját végezze a földön, ám ő elfordult, „mert sok jószága vala”⁴.

Mi a helyzet a mi földi javainkkal? Láthatjuk, hogy mit tehet azokkal egy tornádó csupán néhány perc leforgása alatt. Oly fontos, hogy mind azon igyekezzünk, hogy a mennyekben gyűjtsünk lelki kincseket – időnket, tehetségeinket és akaratunkat Isten szolgálatának szentelve.

Jézus Krisztus továbbra is így hív bennünket: „...jer, és kövess engem!”⁵ Ő önzetlenül járta hazáját a követőivel. Minket is elkísér, mellettünk áll, és vezet bennünket. Tökéletes példájának követése azt jelenti, hogy felismerjük és tiszteljük a Szabadítót, aki minden terhünket viselte szent és szabadító engesztelése által, mely a szolgálat

legnagyobb megnyilvánulása. Ő azt kéri mindannyiunktól, hogy legyünk alkalmasak és hajlandóak felvenni a tanítványság örömteli „terhét”.

Míg Oklahomában voltam, lehetőségem volt megismerkedni néhány olyan családdal, akik áldozatául estek eme irdatlan légörvény pusztításának. Mikor a Sorrels családdal találkoztam, különösen megérintett lányuk, Tori élménye, aki akkor a Plaza Towers Általános Iskola ötödik osztályos tanulója volt. Ő és édesanyja itt vannak ma velünk.

Tori és egy maroknyi barátja a mosdóban összekuporodva talált menedékre, míg a tornádó végigsöpört az iskolán. Tori így számolt be az aznapi eseményekről:

„Hallottam, ahogy valami nekicsapódik a tetőnek. Azt hittem, csupán jégeső. A zaj viszont egyre erősebb lett. Mondtam egy imát, hogy Mennyei Atyánk védjen meg és tartson biztonságban mindannyiunkat. Hirtelen halottunk egy hangos szippantás-szerű hangot, és a tető eltűnt a fejünk fölől. Nagy volt a szél, rengeteg törmelék kavargott a levegőben, nekiütődve minden porcikámnak. Kint sötétebb volt, és úgy látszott, mintha fekete lenne az ég, de nem az volt – a tornádó belsejét láttam. Becsuktam a szemem,

imádkoztam és reménykedtem, hogy hamarosan vége lesz.

Hirtelen aztán minden elcsendesült.

Mikor kinyitottam a szemem, egy stop táblát láttam, pontosan az orrom előtt! Majdnem hozzá is ért.”⁶

Tori, az édesanyja, három testvére és számos barátja, akik szintén ott voltak az iskolában, csodás módon túléltek a tornádót, hét iskolatársuk azonban nem.

Azon a hétvégén a papsági fivérek számtalan áldást adtak a vihar sújtotta egyháztagoknak. Alázattal töltött el, hogy megáldhattam Torit. Ahogy a kezemet a fejére helyeztem, az egyik kedvenc szentírásom jutott eszembe: „Az arcotok előtt járok majd. Ott leszek a jobb és a bal kezeten, és Lelkem a szívetekben lesz, angyalaim pedig körülöttek, hogy hordozzanak.”⁷

Azt tanácsoltam Torinak, hogy emlékezzen a napra, amikor az Úr egy szolgálója kezét a fejére helyezte, és kijelentette neki, hogy angyalok vigyáztak rá a viharban.

Amikor kinyújtjuk kezünket, hogy megmentünk valakit – bármilyen körülmények között –, az a szeretet örökkévaló mércéje. Ez az a szolgálat, amelynek tanúja voltam Oklahomában azon a héten.

Gyakran kapunk lehetőséget arra, hogy segítsünk másoknak a szükségük idején. Az egyház tagjaiként mindannyiunknak megadatott az a szent felelősség, hogy „egymás terheit viseljük”, hogy azok könnyűek lehessenek”⁸, „gyászoljunk” azokkal, akik gyászolnak”⁹, valamint „[felemeljük] a lecsüggesztett kezeket, és [megerősítjük] az ellankadt térdeket”¹⁰.

Fivérek és nőtestvérek, az Úr nagyon hálás mindannyiótoknak azért a számtalan órányi szolgálatért – legyen az akár kicsi, akár nagy –, melyet oly nagylelkűen és jóindulatúan nyújtotok mindennap.

Benjámín király a Mormon könyvében azt tanította: „...amikor embertársaitok szolgálatában vagytok, akkor is csak Isten szolgálatában vagytok.”¹¹

Amikor testvéreink szolgálatára összpontosítunk, az segít, hogy isteni döntéseket hozzunk mindennapi életünkben, és felkészít, hogy értékeljük és szeressük mindazt, amit az Úr szeret. Ha így teszünk, a saját életünkkel tanúsítjuk majd, hogy az Ő tanítványai vagyunk. Ha az Ő munkájával foglalatalkodunk, érezzük majd, hogy Lelke velünk van. Növekszik a bizonyosságunk, a hitünk, a bizalmunk és a szeretetünk.

Tudom, hogy jó Megváltóm él, aki Jézus Krisztus; hogy Ő beszél a prófétájához, a drága Thomas S.

Monson elnökhöz, és rajta keresztül hozzánk most, a napjainkban.

Azért imádkozom, hogy mindannyian érezzük meg az örömet, mely abból a szent szolgálatból fakad, hogy egymás terheit viseljük, még ha azok egyszerűek és kicsik is. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. 4 Mózes 11:16–17.
2. Lásd Thomas S. Monson: Mit tettem ma valaki másért? *Liahóna*, 2009. nov. 85–86.
3. Máté 19:20–21.
4. Máté 19:22.
5. Máté 19:21.
6. Victoria (Tori) Sorrels élménye, ahogyan azt 2014. január 16-án elmesélte.
7. Tan és a szövetségek 84:88.
8. Móziás 18:8.
9. Móziás 18:9.
10. Tan és a szövetségek 81:5.
11. Móziás 2:17.

